

Ο Αριστείδης
Μπαλτάς
και οι
μνημονιακοί
«μπαλτάδες»

Ο Μπαλτάς και οι μπαλτάδες

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΜΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Την περασμένη Δευτέρα ήταν όλοι τους εκεί: ΟΙ ΑΡΙΣΤΟΙ. Για να σώσουν την Παιδεία από τις ορδές του Μπαλτά. Για να σώσουν τη Δημοκρατία από τις ορδές του ΣΥΡΙΖΑ. Για να σώσουν το κράτος από τις ορδές της Κουμουνδούρου. Με την Κινήτη και τον Βερέμην να το παίζουν Λούξεμπουργκ και Τσε της κοινωνίας των αρίστων.

Ήταν μαζεμένες όλες οι δυναστείες των αρίστων: πολιτικοί, δημοσιογράφοι, πανεπιστημιακοί, διασκεδαστές. Αυτοί που την αριστεία, την αξιοκρατία τις έχουν στο DNA τους.

Που κληρονομούν πολιτικές καριέρες, πανεπιστημιακές έδρες και μιντιακές καρέκλες και κρατικά οφίκια από πάππου προς πάππου, πάντα αξιοκρατικά. Όπως, παράδειγμα λαμπρό, η οικογένεια Μπτσοτάκη.

Και την επαύριο, Τρίτη, νά και τα κύρια άρθρα των mainstream μίντια να κλαίνε και να οδύρονται: Οι ιδεοληψίες του Μπαλτά μάς «θέτουν εκτός Ευρώπης». Οι ιδεοληψίες του Μπαλτά, όχι οι ελλείψεις κονδυλίων και προσωπικού, όχι το κλείσιμο των σχολείων και οι περικοπές στην έρευνα.

Μια, λοιπόν, που μιλάμε για ιδεοληψίες, θα σας πω κι εγώ τη δικιά μου: αξιοκρατία είναι

η υπεράσπιση των προνομίων της κάστας. Των ταξικών συμφερόντων, όπως λέγαμε κάποτε.

Το 1958 ο Άγγελος κοινωνιολόγος και πολιτικός Μάικλ Γιανγκ δημοσίευσε ένα σατιρικό δοκίμιο με τίτλο «The rise of meritocracy».

Σ' αυτό ο Γιανγκ περιγράφει ένα οργανελιανό μέλλον της Αγγλίας από το 1953 ώς το 2033. Έτος κατά το οποίο ο λαός θα εξεγερθεί ενάντια στους «άριστους της εξουσίας».

Το έργο του κοινωνιολόγου χρησιμοποιήθηκε από το «New Labor», τους Μπλερ και την υπόλοιπη μεταλλαγμένη ευρωπαϊκή Σοσιαλδημοκρατία του τρίτου δρόμου, στις ιδεολογικές αντιμεταρρυθμίσεις τους.

Αξιοκρατική κοινωνία ίσον δίκαιον κοινωνία λοιπόν. Ή, ακόμη καλύτερα, αξιοκρατία ίσον δημοκρατία.

Ο Γιανγκ ανατρέπει στο δοκίμιό του όλο το οικοδόμημα του ιδεολογήματος. Έπειτα από μακρά σύγκρουση, η αξιοκρατία επιτέλους το 2033 κατακτά οριστικά την εξουσία.

Νίκησε τον νεποτισμό, που συνδέεται με κληρονομικά προνόμια. Έπειτα από μια σειρά μεταρρυθμίσεων στην Παιδεία στο νέο καθεστώς οι θέσεις αναθέτονται ανάλογα με τις δεξιότητες.

Ο Γιανγκ δίνει μάλιστα και την εξίσωση:

M=IQ+E (M=Αξιοκρατία, IQ νοημοσύνη, E προσπάθεια).

Είναι το όνειρο που όλοι συμμεριζόμαστε. Μια κοινωνία δίκαιη, όπου κυβερνά μια άρχουσα τάξη επιλεγμένη με κριτήρια ισότιμη και διαφανή.

Αρκούν οι πρώτες σελίδες που περιγράφουν αναταραχές, που προκαλούν ομάδες «λαϊκιστών» σε αντιπαράθεση με το «κόμμα των τεχνοκρατών» (κάτι μου θυμίζει, κάτι μου θυμίζει) για να αντιληφθείς το πραγματικό μήνυμα του συγγραφέα. Που είναι η ειρωνικά εικονοκλαστική αποδόμηση της ιδεολογίας της αξιοκρατίας.

Εξάλλου, για να διαλύσει κάθε αμφιβολία επ' αυτού, στις 19 Ιουνίου του 2001 ο Γιανγκ κατέγγειλε από τις σελίδες της «Guardian» τον Τόνι Μπλερ ότι αντέστρεψε το νόημα του βιβλίου του για την αξιοκρατία.

Σήμερα ο μετα-οργουνελιανός εφιάλτης ενός ολοκληρωτικού κράτους του Γιανγκ έχει γίνει η κυρίαρχη ιδεολογία της μεταμοντέρνας Αριστεροδεξιάς: Ο πολίτης, ο ενεργός πολίτης, όπως λέει και ο Σταύρος, είναι ένας μικρός επιχειρηματίας του εαυτού του, έτοιμος για όλα, προκειμένου να καταλάβει μια θέση πρώτο τραπέζι πίστα στην αγορά.

Η αλήθεια είναι ότι η ιδεολογία της αξιοκρατίας είναι ο πλέον αποτελεσματικός τρό-

πος για να γίνει απολυταρχική η κοινωνία μας... δημοκρατικά!

Και για να προστατευτούν οι οικονομικές και πολιτικές ελίτ με ολίγες επιλεγμένες μεταγγίσεις αρίστων από τις υποτελείς τάξεις. Ένας αγώνας δρόμου δημοκρατικός, με «ίσες ευκαιρίες για όλους» με μια μικρή λεπτομέρεια: οι πολλοί ξεκινούν πολλά στάδια πίσω. Είναι ήδη χαμένοι. Γιατί οι ευκαιρίες σε μια κοινωνία ανισοτήτων δεν είναι ίσες.

Στύψε, στύψε, αυτό είναι το ζουμί του συλλογισμού των αξιοκρατιστών: η οικονομική ανάπτυξη ως το μοναδικό κριτήριο. Μια ανάπτυξη αριθμητική, απογυμνωμένη από κάθε άλλη παράμετρο κοινωνικής ευημερίας, οικονομικό έπαθλο στην κυρίαρχη κάστα των αρίστων.

Αυτή η απάτη της αξιοκρατίας γίνεται ορατή όταν ακούς να την υπερασπίζονται οι γόνοι εκείνων που οικοδόμησαν, έκαναν καριέρα και πλούτισαν από την αναξιοκρατία.

Μια ύποπτη τουλάχιστον αντίφαση μεταξύ του λέγειν και του πράττειν. Μια ματιά στα βιογραφικά των συμμετεχόντων στο κίνημα σωτηρίας της Παιδείας θα ήταν αποκαλυπτική.

Και αυτή είναι η ειδοποιός διαφορά μεταξύ του Μπαλτά και των μπαλτάδων της Παιδείας.